Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Урожай. — Запам'ятайте, шановні — голими руками мене не візьмеш!

перець

№ 11. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

perec-ua.
perec-ua.

ВИСТАВКА ширнетреба

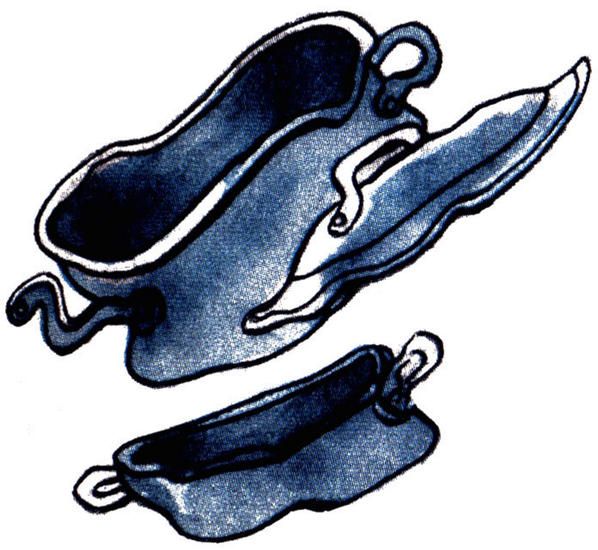

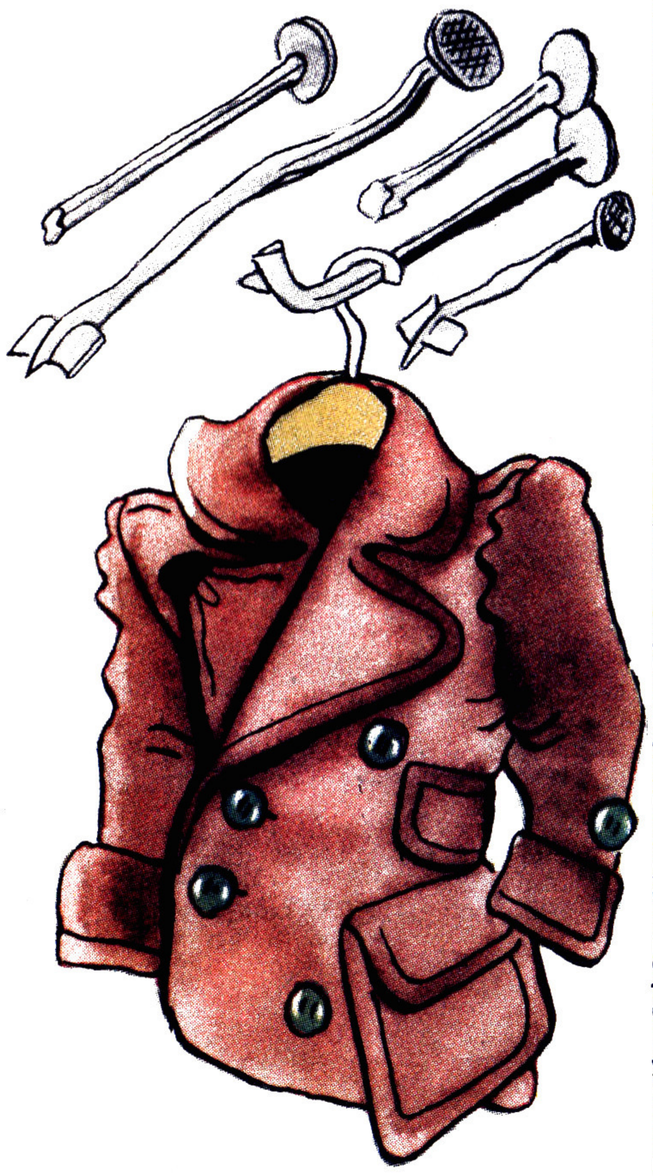

На нашу виставку надійшла нова партія товарів широкого вжитку. Торговельні організації в один голос скаржаться, що не можуть збути їх.

— Спробуй ще ти, Перче, поторгувати ними, — говорять продавці.

Ну що ж, від спроб, кажуть, не болить лоб.

Перед вами, шановні товариші читачі, показовий магазин при «Виставці ширнетреба» Перця. Будь ласка, заходьте, оглядайте товари, вибирайте, що вам до душі, і навіть купуйте. Але попереджаємо заздалегідь, що окремі речі не продаються. Ви можете придбати тільки цілий комплект товарів, підібраний нами спеціально для купального сезону. До цього комплекту входять:

1. Шлюпка-двійка;
2. Каструлі й миски різних габаритів;
3. Цвяхи різних калібрів — 10 кг;
4. Куртка чоловіча;
5. Пильник жіночий;
6. Мандоліна;
7. Парасолька.

Називається цей комплект літнім купальним гарнітуром. Просимо не дивуватися, що до цього гарнітура входять речі, діаметрально протилежні за своїм характером і призначенням. Це тільки так здається. Того, хто придбає рекламоване нами чудо, чекають незвичайні насолоди, хвилюючі пригоди, труднощі й тривоги, незміряні глибини, несходжені дороги.

...Як це приємно в літню спеку погойдатися на хвилях у новенькій шлюпці-двійці виробництва одеської артілі «Промверф»! Сідаєте ви з товаришем у вихідний день на шлюпку, відштовхуєтесь од берега, виходите, так би мовити, на широкі водні простори. І в перші ж хвилини свого відважного плавання ви починаєте розуміти і чому шлюпка називається двійкою, і чому вона розрахована на двох. Ви зразу ж забуваєте про те, що над вами пряжить червневе сонце, а мимо вас пропливають чудові ландшафти й краєвиди. Ви пам'ятаєте тільки, що під вами вирує коварна водна стихія, що ця стихія всіма силами норовить просочитися у ваш новий, але досить вутлий човен, нездатний чинити стихії анінайкісінького опору. Ви шалено гребете до берега, який раптом стає вашою найзавітнішою мрією, а човен тимчасом, незважаючи на ваші зусилля, тихо сунеться за течією, абсолютно байдужий до того, де йому судилося бути — на воді чи під водою.

Аж тут ви починаєте розуміти призначення нашого купального гарнітура. Ні, коварна стихія не застукає вас зненацька! У вас під рукою лежать каструлі й миски виробництва Київського заводу столових приборів. (Ось їхня коротка, але сумна історія: з цехів ці каструлі й миски вийшли, як лялечка, без жодного дефекту. Пошкодувавши, видно, запакувати миски й каструлі в дерев'яні ящики, завод відправив їх, сяк-так закутавши в папір, Уманському змішторгові. В дорозі вони потовклися, пом'ялися, погнулися і в досить жалюгідному вигляді повернулися до Києва. Таким виробам тепер, звичайно, місце не на кухні, а тільки в нашому гарнітурі).

...Коли вода починає заливати лавку, на якій ви сидите, ви з товаришем махаєте на все веслами, хапаєте в руки миски й каструлі і починаєте вичерпувати воду з човна. І тільки переконавшись, що з більшого резервуару (річки) вода вливається в менший резервуар (човен) приблизно втричі швидше, ніж ви встигаєте її вичерпувати, ви хапаєте шерстяну куртку виробництва Краснолуцької швейної фабрики (Ворошиловградщина), шматуєте її на клоччя і заходжуєтесь конопатити човен. Не шкодуйте, що доводиться псувати дорогу річ. Куртка пошита так незграбно й халтурно, що більше ні на що не годиться. На нашій виставці таких курток зібралося 345 штук!

Переконавшись, що й шпакльовка не дає надій на порятунок, ви згадуєте, що у вас на човні є десять кілограмів різнокаліберних цвяхів. І тут вас, як і кожного мореплавця, що потрапив у скруту, осіняє спасенна думка: ви хапаєте баласт — мішок з цвяхами — й жбурляєте в пучину. Човен відразу ж стає легшим! І за цвяхами не шкодуйте теж. Такого добра на нашій виставці ви можете дістати скільки завгодно: київська артіль «Трудовик» (Міськметалопромспілка) випустила цих цвяхів аж 2.370 кг. Всі вони недороблені, тупі і тому нічого, крім води, не пробивають.

...До пізньої ночі ви боретеся з водною стихією. Нарешті, вибившись із сил, ви ставите весла, як щогли, сяк-так примотузовуєте до них жіночий пильник виробництва Мукачівської швейної фабрики. Незважаючи на те, що пильник пошитий так, що на нього й дивитися неприємно, — ви будете мати добрячий парус.

І ви тільки уявіть собі, яка поетична картина може вийти: місяць у небі, зіроньки сяють... Біліє пильник одинокий... Пливе човен, води повен, до синього моря... Як у пісні!

Тепер ви, товариші покупці, можете запитати:

— А яке ж відношення до чудесної одеської гондоли мають парасолька й мандоліна? Для чого ви їх нам продаєте?

Дозвольте на це запитання відповісти запитанням:

— А для чого нам здалися ці мандоліни й парасольки? Що ми з ними робитимемо? У нас на виставці зібралося більше трьох десятків розклеєних, розсохлих, поламаних мандолін виробництва Чернігівської музфабрики, придбаних недавно Великосорочинським педучилищем ім. Гоголя (Полтавщина).

Крім того, у нас он затоварилося понад 700 бракованих парасольок виробництва Ленінського райпромкомбінату м. Києва. Треба ж їх комусь всучити!..

Отже, поспішайте, дорогі товариші, купуйте наші купальні гарнітури, якщо вам грошей не шкода!

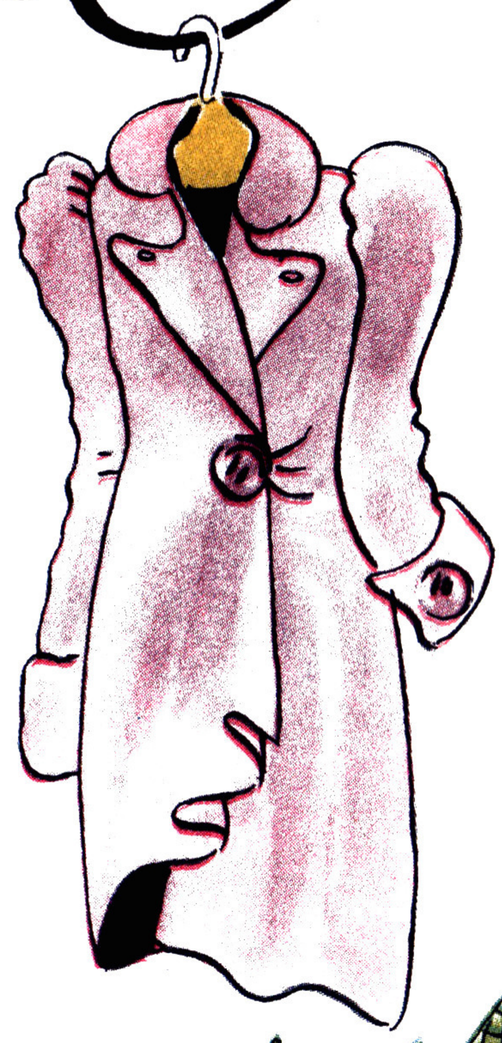

Мал. Л. КАПЛАНА

ВАС ВИКЛИКАЄ ХЕРСОН

У кабінеті директора Ново-Воронцівської МТС т. Ходкова невгаваючи співає телефон.

Сьогодні дзвонять із відділу захисту рослин Херсонського обласного управління сільського господарства.

— Алло! Алло! Товариш директор? Я — Юрченко. Як там у вас працює тракторний обприскувач?

— Який обприскувач?! — дивується директор.— Немає у нас тракторного обприскувача.

— Що значить — немає? Мусить бути! Той, що його вам занаряджено з Високопільської МТС.

— Приснився вам обприскувач, товаришу Юрченко! І звідки б він тут узявся, коли ні Високопільська, ні наша МТС його не одержували?

— Тоді бувайте здорові. Ми тут розберемося, що й до чого.— Юрченко вішає трубку.

Завтра дзвонять із відділу механізації та електрифікації.

— Алло! Алло! МТС? Це я — Труп. Передавайте мені докладну інформацію про кукурудзосаджалку!

— Немає в нас кукурудзосаджалки і хтозна, коли буде!

— Тобто як це немає? У нас же записано, що вона у вас є!

— Фантазія! — починає сердитись директор.

— Ну, то бувайте здорові. Ми тут з'ясуємо...

Післязавтра дзвонить т. Старюк із відділу ремонту та експлуатації.

— Алло! Алло! Доповідайте докладно: як почуває себе картоплесаджалка СКГ-4.

Директор МТС уже стогне.

— Змилуйтесь, люди добрі! Немає в нас ніяких саджалок. Я вже вчора Трупові доповідав...

— А це мене не обходить! — перебиває т. Старюк.— То було вчора, а ви мені доповідайте сьогодні.

— Немає у нас картоплесаджалки, розумієте? Це фантазія! — вибухає гнівом директор МТС.

— Чудово! — несеться бадьорий голос із Херсона. — Розберемося! Моє вам...

Чути, як у далекому Херсоні цокає важельок. Директор МТС вішає трубку і виходить із кабінету, щоб їхати в степ, у бригади. Але владний голос телефонного дзвінка пришиває директора до підлоги. Це в одному відділі Херсонського обласного управління сільського господарства щойно повісили трубку, а в другому її підняли.

Про що тепер питатимуть керівники з обласного управління? Як далеко тепер сягне їх нестримна фантазія й дивовижна поінформованість про машинний парк МТС? Якої ще докладної інформації вимагатимуть ці «телефоністи»?

Хтозна! Шляхи телефонного керівництва незвідані.

І. ЧЕПИНСЬКИЙ,
секретар парторганізації Н.-Воронцівської МТС.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

КОЛИ СІНО ПАХНЕ ЛИПОЮ

ДИМОХІД

У бабусиній квартирі
З піччю щось не так, як слід:
Стало холодно і сиро,—
Зіпсувався димохід.

Йде бабуся до міськради,
Там повинні пособить...
А в міськраді на посаді
Волокитенко сидить.

Каже він: «Пишіть заяву,
Хвилюватися не слід,
Ми залагодимо справу,
Буде діять димохід».

От старенька, як зуміла,
Написала папірця.
Йшла додому і раділа
Від утішного слівця.

Волокитенко ж дав згоду!
(Та й недаром говорив!) —
Бо «у справі димоходу»
Він комісію створив.

І вона на повний хід —
Оглядала, виміряла,
Роздивлялась все як слід
І, нарешті, акта склала,
Що не діє димохід.

Потім довго засідала,
Уточняла, оформляла,
Написала — цілий том.
Волокитенко сіяє:
— Все в порядку! Хай рішає
Справу з піччю виконком.—

Ще б стара чекала й досі,
Та сусід зайшов на мить.
— Подивися,— баба просить,—
У печі щось не горить.—

Враз знайшов відерце глини,
Замісив її сусід,
Взявся він — і за годину
Був готовий димохід!

Анатолій ПОПОВ.

м. Чортків,
Тернопільської області.

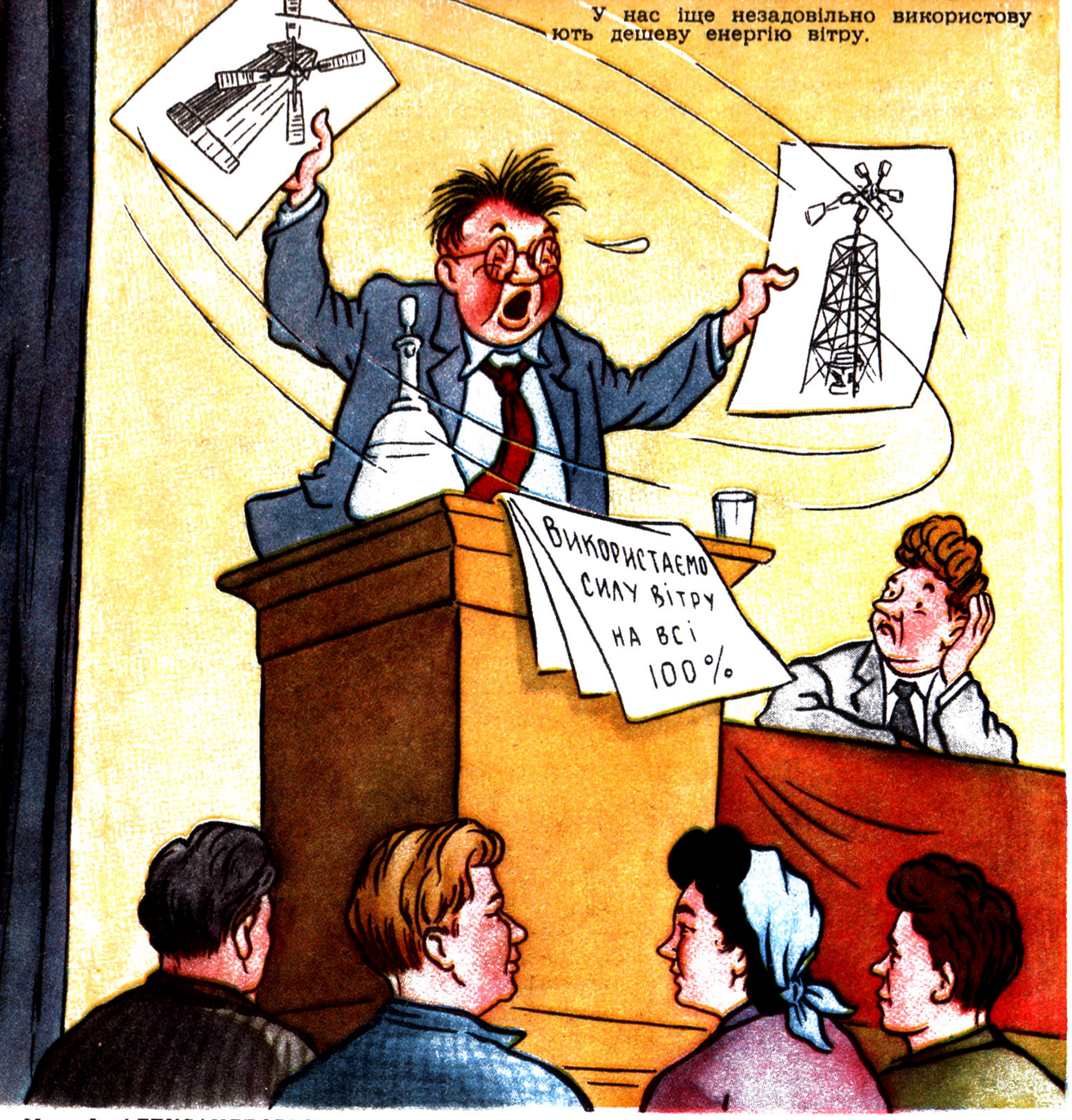

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— От коли б вітряки так мололи...

ФОРМАЛІСТ

Мал. К. АГНІТА

— Що? У вашому районі погано трави ростуть? І слухати не хочу! Виконуйте завдання, а там хоч трава не рости!

ВОДИ!

— Води! — тужно ревіли корови.

— Води! — жалібно мекали вівці.

— Води! — хрипло рохкали свині.

Долинули ці спраглі голоси з радгоспу «Вознесенський», Миколаївської області, до Міністерства радгоспів УРСР і в 1951 році з Харкова в радгосп приїхала експедиція Східноукраїнського тресту «Бурвод» (начальник т. Любченко). Закипіла робота. Пробурили бурильники одну свердловину, провели труби до ферм і поїхали.

Покапала водичка пару днів і перестала. Колодязь стояв-стояв та й обвалився, поховавши в землі щось із 65 тисяч карбованців державних грошей.

Як і раніше, воду худобі возили з Південного Бугу. Але хіба навозишся її діжками та цистернами за 20 кілометрів!

Знову заревла й замекала худоба.

Заступник міністра радгоспів УРСР т. Колотій дав розпорядження керуючому трестом «Укррадгоспбуд» т. Просянику терміново відрядити у радгосп бурового майстра «на предмет обслідування колодязя і організації робіт по його відбудові».

Багато води утекло з того дня. Багато води було вибрано з колодязів сусідніх сіл, багато було розтоплено снігу на багаттях, але майстер так і не приїхав. Тоді заступник міністра радгоспів т. Ананійчук дав розпорядження — на цей раз уже начальникові СМУ тресту «Укррадгоспбуд» т. Кравцову — терміново відрядити у радгосп бурового майстра «на предмет обслідування колодязя і організації робіт по його відбудові».

Ще більше води утекло після появи другого розпорядження, але майстер і на цей раз не появився.

— Води! — тужно ревіли корови.

І, нарешті, прибула експедиція № 1 республіканської контори «Укрбурвод» (начальник т. Калинович) добурювати незакінчену свердловину. Бурили, бурили — не добурили і... поїхали.

У 1952 році в радгоспі появилася експедиція республіканської контори «Укррадгоспбудтрест» (керуючий т. Федоров) — завітала вона «на предмет будівництва двох ставків».

Походили, дослідили, виявили, що грунт цілком придатний для будівництва, і поїхали.

Тоді за будівництво ставків взялося будівельно-монтажне управління тресту «Укррадгоспводбуд» (начальник т. Кравцов). Приїхали будівельники. Закипіла робота. Копнули грунт, але там не глина, як казали проектанти, а пісок.

Виїхав на місце будівництва начальник головного управління капітального будівництва Міністерства радгоспів УРСР т. Дудник, побачив на власні очі, що й справді там не глина, а пісок, і наказав припинити роботи.

Після цього на місце роботи приїхав начальник «Укррадгоспводбуду» т. Кравцов. Подивився він на проект ставків і сказав: «Якщо за проектом тут глина, я нічого знати не хочу. Моя справа греблі гатити, а чи буде вода — це мене не обходить. Будувати!».

Побудували. Вода просочилася крізь пісок, як крізь сито, і зникла, понісши з собою з першого ставка 221.500 карбованців, а з другого — 236.830 карбованців. Води ж як не було, так і немає.

Як і раніше, спрагло реве худоба. Як і раніше, у Міністерстві радгоспів УРСР пишуть папірці «на предмет обслідування і організації» і ту воду, яка так необхідна радгоспові, товчуть в канцелярській ступі.

Ю. КРУГЛЯК.

ПЕРЕПЛЮНУТІ МРІЇ

Різні мрії у людей бувають.

Я, наприклад, мрію про те, щоб мене призначили начальником будівництва елеватора. Ну, скажімо, у Веселе, що на Запоріжжі.

Там би я розмахнувся — ого-го-го!! Збудував би собі хатку, собаці — будку, бджілкам — вулики, корівці — корівничок, курочкам — курничок, свиням — саж. І жили б вони, як я, а я, як вони, у державних даяніях купаючись і горілку свининою і медом закушуючи!

З робітниками та всякими там інженерами я б розмовляв тільки такими словами, яких у жодному словникові немає. І виганяв би усіх непокірних геть!..

Тільки я ото так розмріявся, а мені й кажуть:

— Запізнився, голубе! У Веселому будівництвом елеватора вже другий рік «керує» Кузовлєв і твої мрії він давно здійснив, навіть переплюнув їх!

От тобі й на!

Микола КАРПОВ.

А. ДРОФАНЬ

ІМЕНИНИ

Артем Панасович і Галина Сидорівна святкують іменини свого п'ятирічного сина Іллюшки.

Обоє вони — кандидати філологічних наук, працюють в університеті, і за столом у вітальні тепер сидять, головним чином, їхні знайомі по факультету: сивий, огрядний професор, його дружина, п'ять чи шість викладачів, всі парами, з чоловіками, жінками.

Тільки наймолодший серед гостей, холостяк Павло Павлович, який лише півроку тому захистив дисертацію і почав працювати в університеті, прийшов сам. Він якось і зовні відрізняється від інших. Одягнений в прим'ятий темносиній костюм, вишиту сорочку з стоячим коміром, Павло Павлович весь час ніяковіє, не знаючи, де подіти руки, раз по раз підбирає на голові волосся, що розсипається на всі боки. Говорить мало, більше слухає інших, хитає головою, посміхається.

А за столом по-сімейному тепло і затишно. Все тут якось особливо гармонує: і вишукана мова, якою розмовляють гості, і красиві жіночі вбрання, і вся обстановка вітальні, з піаніно, телевізором, картинами на стінах і легкими гардинами на широких вікнах.

Між батьком і матір'ю сидить іменинник — червонощокий Іллюшка. Він букувато поглядає на гостей, безупинно дригає ногами, лізе руками в тарілку з кетовою ікрою, надіває на пальці кружальця цибулі.

— Іллюшко,— говорить з поблажливою усмішкою Галина Сидорівна,— ти вкрай невихований, ти мене просто соромиш, сиди, будь ласка, пристойніше...

Порядкує, подає страви сама Галина Сидорівна.

Все це вона робить швидко, легко, як і личить справжній господині. На кухні подовгу не затримується: там, як видно, є в неї добрі помічники.

Десь серед вечора Іллюшка починає витворяти штуки, яких уже ніяк терпіти не можна. Галина Сидорівна не стримується, хапає сина за руку, виволікає його з-за столу.

— Насте!.. Чуєш?.. Забери його, поганця, до себе, будь ласка...

На порозі вітальні вперше за весь вечір з'являється дівчина в рясній, картатій спідниці, у великих, з чужої ноги, черевиках, біленькій ситцевій кофті. Вона якось ніяково, з винуватою усмішкою зупиняється біля порога, вклоняється гостям, бере на руки опецькуватого іменинника і поспішно виходить.

Артем Панасович тимчасом пускається в спогади, починає розповідати про своє гірке дитинство, про важку молодість. Слова в нього народжуються з дивовижною легкістю, невимушеністю, лягають одне до одного, як мазки фарб під рукою талановитого живописця, створюючи живі, хвилюючі картини.

Слухають його гості, і поволі починає зникати ось оцей огрядний, у синьому костюмі викладач університету, кандидат наук, а натомість в уяві постає десятирічний пастушок у полотняних штанцях, фарбованих бузиною, з одною підтяжкою через плече.

Велика череда у босоногого пастушка, дуже велика! Ще сонце не зійшло, ще пташки не пробудилися, а він уже йде вулицею з сопілкою:

— Ту-ту-у-у... ту-ту-у-у... Я вже йду... Я вже йду...

Радості, звісно, було мало, бо пастуха, та ще з батраків, легко й вилаяти, і стусана йому дати, і погодувати недоїдками.

Одного разу дуже цікава книжка була в його торбинці. Зачитався і не помітив, як кілька корів зайшли в конюшину. Особливо далеко забрела червоноста, велика, яку Артем називав Занудою. То була одна із трьох корів, що належали найбагатшому в селі куркулеві. Жене Артем увечері череду, а Зануда йде останньою, ледь ноги переставляє. І тільки загнав у двір, як вона з усіх чотирьох упала на землю.

Було в того куркуля два сини. В галіфе, у блискучих чоботях ходили, все спортом займалися. Кинулися вони до корови, потім вхопили по батогу і з усієї сили почали стьобати пастушка...

— Боже мій,— схлипує дружина професора, вся поморщившись, ніби ті батоги заходили по її спині,— скільки в житті було жорстокостей...

— І як прекрасно, колеги,— додає професор тоненьким голосом,— що все це залишилося десь там далеко, тільки у важких спогадах... Як ви гадаєте, Павле Павловичу?

Той нахиляє голову, дивиться на професора з винуватою усмішкою:

— Я гадаю, що нам треба ще випити, бо в житті...

Всі голосно сміються, ніби зрадівши, що цим покладено кінець серйозній розмові. Павло Павлович продовжує ще говорити, але його голосу не чути. Галина Сидорівна починає розливати у великі, тонконогі бокали шампанське.

— Дорогі колеги,— говорить професор, беручи бокала і встаючи з стільця,— я пропоную випити за народні таланти, за пастушків, які стають ученими...

Після шампанського всі якось зразу п'яніють. Галина Сидорівна сідає за рояль, у вітальні знову стає тихо, як у вусі.

Поклавши руки на клавіші, господиня злегка відкидає назад голову і проникливим голосом заводить:

Бі-лі-і а-ка-ц-і-і-ї...

В цю мить до вітальні заходить Настя. По всій її фігурі, по виразу обличчя видно, що вона хоче щось сказати, але не наважується. Врешті, коли Галина Сидорівна, скінчивши співати, під шумні оплески гостей направляється до столу, на своє місце; Настя, відірвавшись від одвірка, спішить їй назустріч.

— Галино Сидорівно,—тихо говорить вона,— можна мені вже піти до подруг? Сьогодні ж неділя і ви обіцяли... Ви, мабуть, забули, я ж сьогодні теж іменинниця...

В Галини Сидорівни з обличчя зникає усмішка.

— Я не забула, але ж ти сама бачиш, що в нас гості...

— Вони вже п'яні і їсти нічого не будуть,— а я потім все помию, поприбираю...

— Чому ти, Насте, так нечемно говориш про наших гостей?.. Коли я вже тебе виховаю. Іди, будь ласка, звідси...

Галина Сидорівна сідає на стілець. Настя ще якусь секунду стоїть серед кімнати, потім повертається і покірно йде до дверей.

— Щось трапилося?— нахиляється до Галини Сидорівни професорша.

— Ні, ні, все гаразд. Просто ці домашні робітниці скоро заженуть мене в могилу...

І ніби для того, щоб показати, що справді нічого не трапилося, господиня пробує завести нову пісню. Але, не дотягши до кінця вступного «Ге-ей», раптом замовкає.

— Налийте мені два бокали зразу... пару! — ні з сього, ні з того просить її Павло Павлович.

Галина Сидорівна мовчки, не підводячи очей, задовольняє дивне прохання гостя. Той їй вдячно вклоняється і, розплескуючи вино, не зовсім твердою ходою йде на кухню.

Хвилин через десять він повертається блідий, з насупленими бровами.

— Професоре! — несподівано вигукує він і довго мовчить, ніби не знаючи, що говорити далі. Всі повертаються в бік Павла Павловича.

— А ви говорите, професоре...— нарешті вимовляє молодий кандидат.— А якщо подумати, іменини бувають раз у рік, а сімнадцять років — тільки раз у житті...

Видно, що йому хочеться комусь погрозити пальцем, але він махає рукою і з серцем кидає:

— Ех ви, пе-ре-вер-тні...

— Він уже п'яний,— шепче професорша жінкам.

Павло Павлович швидко йде до дверей, якось гарячково одягається і, ні з ким не прощаючись, виходить.

— Ай-яй-яй,— зітхає професорша,—що може наговорити людина, коли зайве вип'є. Пе-ревер-тні... Що це за слово?.. Вперше чую таке... А все від того, що Павло Павлович довго холостякує, погано харчується, а тому швидко хміліє... Треба б йому хорошу дружину знайти...

Але Галина Сидорівна її вже не слухає. Вона сідає знову до рояля, співає, жартує. До самої півночі все йде рівно, гладко, як і мусить бути на вечірці в культурних, освічених, високоінтелігентних людей.

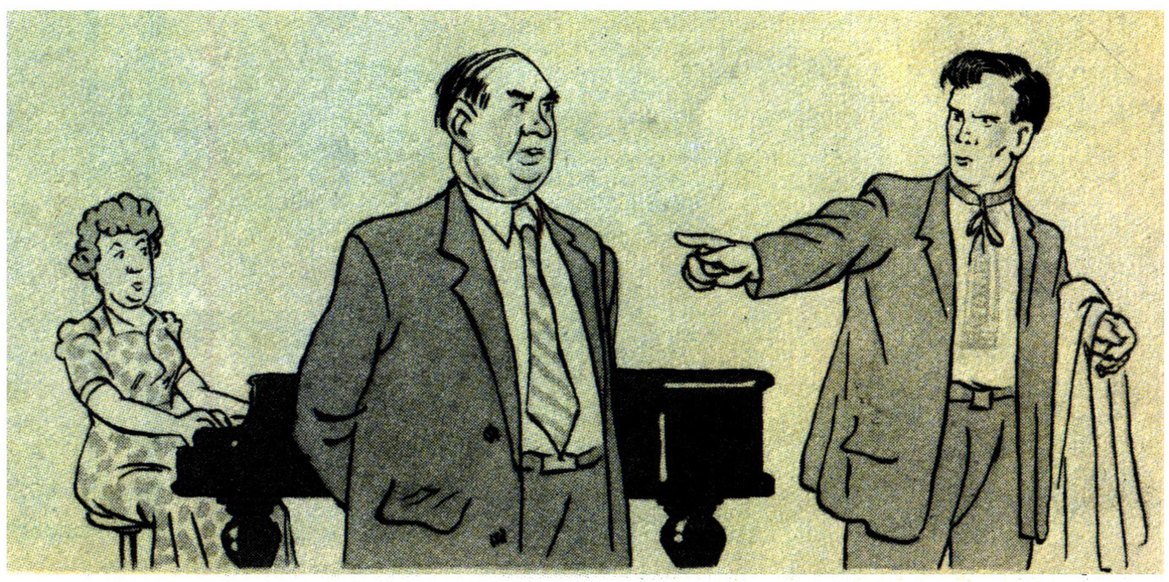

Мал. БЕ-ША

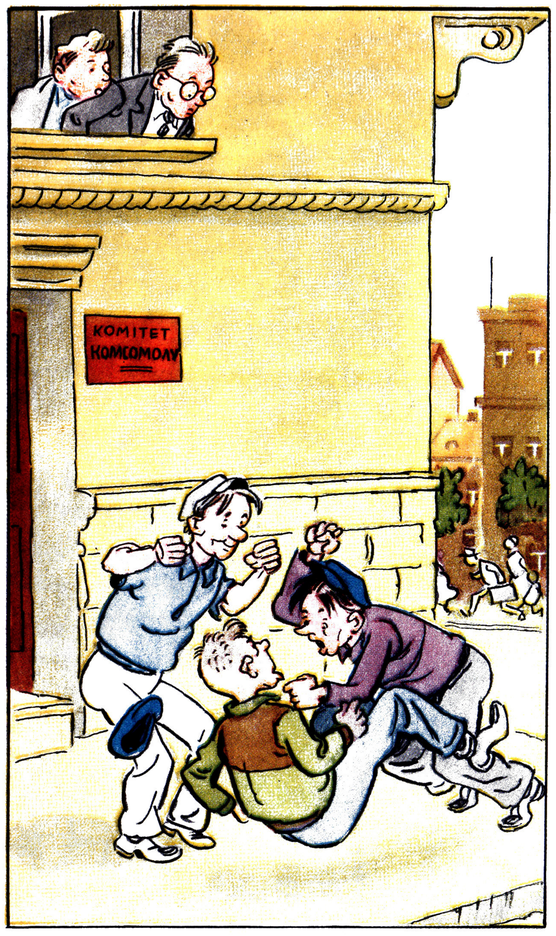

— Ей, тихше там! Ви заважаєте нам розробляти заходи по боротьбі з хуліганством.

perec-ua.

perec-ua.

ДІРКА З БУБЛИКА

ЗТОГО дня, як перша людина знайшла в лісі першу ягоду, людство навчилося багато чого робити з лісових дарів, які й досі природа щедро стеле нам під ноги.

Дуже образно й кваліфіковано про це може розповісти головний інженер Волинського облуправління Міністерства промисловості продовольчих товарів Юрій Олександрович Лівшиць. Він викликає в уяві зачарованого слухача тінисті ліси з манливим блиском суниць та чорниць, малини та ожини, клюкви та горобини і тих білих грибів, що ще й сирими смаковито пахнуть. І, головне, Юрій Олександрович не любить бути голословним, — він розповідь свою унаочнює. Чого-чого тільки нема в кабінеті головного інженера! І кільканадцять пляшок різнокольорових сиропів та натуральних соків, і різні банки, банки, банки... Тут і сухофрукти, і варення, і компоти, і мариниди, і інші вироби волинських харчокомбінатів.

Жодна з дикоростучих ягід не обминула кабінету інженера й у вигляді спокусливого виробу стоїть на полиці. Потрапили до кабінету й культурні ягоди й фрукти: ваблять око мариновані сливи, яблучне повидло і вишневе варення.

— А ось це,— Юрій Олександрович клацає пальцями по банці з блідими ягодами,— сульфітована вишня. Це дуже цінний півфабрикат... Щоб розтягнути заготовчий період ягід, ми спершу сульфітизуємо їх, а потім, пізніше, навіть узимку, можемо переробляти на соки чи варення. У підгрітому вигляді сульфітовані ягоди набирають природного кольору, а на смак ніби щойно зірвані з дерева...

У ліричному, навіть піднесеному тоні Юрій Олександрович перейде від розповіді про використання місцевих сировинних запасів до огляду харчової промисловості Волині, розповість вам про різноманітний асортимент безалкогольних напоїв, про мучнисті і сахаристі вироби і всіляких назв булки, що їх виробляють міські і районні харчокомбінати.

— Мало виробляємо ми бубликів, — милуючись своєю самокритичністю, говорить інженер. — Я сам дуже люблю бублички, особливо гарячі. Гарячий бублик з маслом — це ж поема! А я їм бублики тільки в командировці у Ковелі, їх більш ніде в нас на Волині не печуть. Возні бояться, мороки...

Багато, красномовно, натхненно говорить інженер, і, входячи в роль екскурсовода, тиче указкою в майстерно зроблену діаграму, що зображує зріст валової продукції харчокомбінату області.

Слухаючи його, можна подумати, що на Волині в повній мірі використовуються місцеві сировинні багатства, а споживач благоденствує, опікований облуправлінням Міністерства промисловості продовольчих товарів.

Але, покидаючи гостинний кабінет, покиньте будь-які думки про бачені ласощі!

Не бийте ніг у пошуках ситра чи лимонадів, а одразу йдіть в аптеку, бо тільки там зможете напитися мінеральної води.

Не просіть у луцьких їдальнях маринованих грибів, бо обов'язково почуєте: нема і не буває. У хлібо-булочних крамницях не ставте в скрутне становище продавців своїми забаганками, а відразу беріть простісінькі сайки і дякуйте, що хоч вони є, бо тільки цю немудру продукцію й виробляє луцький харчокомбінат. Їдучи у відрядження, набирайте сайок у чемодан, бо в райцентрах випіканням булок себе не утруднюють. Там одержують сортову муку й відразу перепікають її на хліб...

Словом, не знайдете ви продукції, баченої в інженера Лівшиця.

Якщо ж вам кортить поласувати нею, приїздіть у Луцьк під час обласної виставки або якогось обласного з'їзду чи конференції. Тільки тоді харчові підприємства області, щоб доброї слави у начальства зажити, представляють свої вироби у великому виборі.

Там, де треба себе показати, з'являється і винахідливість. Якось саме перед виставкою розголосив Лівшиць, що в Ківерцях, у райхарчокомбінаті є всі можливості локшину та макарони виробляти. Давайте, мовляв, тільки сировину. Облторгвідділ дав 150 тонн борошна, — працюйте, мовляв, давайте локшину, давайте макарони. Почала фабрика діяти — на виставку аж два ящики локшини доставили... Скільки шуму було, похвал ініціативному інженерові!.. Та на тих двох ящиках справа й засохла.

Забавившись цією локшиною, геть зовсім забули про гриби, що без нічийого клопоту повиростали собі в лісі, але в харчопромівські кошики самотужки лізти не схотіли, план зірвали.

Тут покликав Лівшиць на допомогу своє красномовство і довів начальству, що на гриби урожаю нема. Та маневицькі харчопромівці вилізли з своїм старанням, як шило з мішка: в одному своєму районі замаринували 6 тонн грибів тоді, як інші районні харчопроми гуртом спромоглися лише на 2 тонни.

Але Лівшиць не розгубився. Він для більшої ваговитості перевів тонни грибів у центнери, та й звелів їх намалювати на діаграмі виконання планів валової продукції, де все подано в тоннах.

Отак не одного заколисав Лівшиць своєю винахідливістю на експонати...

І не здумайте ходити скаржитися начальникові облпромпродтоварів Михайлові Сергійовичу Корчеву на красномовного інженера, бо переб'єте чоловікові думати. Михайло Сергійович обміркує, як бути з тим, що його управління жодного грама риби не дало споживачеві, а колгоспи північних районів у своїх озерах вельми багато риби виловлюють та згодовують її, вибачайте, свиням.

Даремною буде ваша скарга, бо товариш Корчев дуже тішиться перевиконанням плану по валу. Радіє з того, що його виручають колгоспники, які одержали чимало жита, пшениці і всякої пашниці та й дають, спасибі їм, харчопромівським млинам роботу понад всякий план.

Що то значить спритність і красномовство: чого не зроблять на ділі, перекомбінують на папері, чого не вироблять тоннами, покажуть експонатами в баночках.

А в основному Волинський облпромпродторварів переробляє місцеву сировину на дірку з бублика.

Сама по собі дірка з бублика на вигляд досить приємна, коли навколо неї є смачна обичайка, та ще й з маком.

Коли ж ота обичайка існує тільки у звітах та експонатах, а споживачеві підносять саму тільки дірку або щось таке інше з маком, — нехороше виходить.

Просто погано виходить.

Олена РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

м. Луцьк.

„ПЕРЕБУДОВА“ НА ХОДУ

Він в артіль примчався рано
На машині легковій,
Попросив подати дані
В послідовності такій:

«Колосків всього в артілі...
(Полічити). Серед них:
а) достиглих...
б) незрілих...
в) великих...
г) малих...»

І помчав, як вітер, далі,
За гайком зеленим зник,
Гордий тим, що вник в деталі,
Що в дрібниці добре вник...

ПОРАДА

Йде до лікаря Кирило:
— Усього мене скрутило, —
Стогне бідний чоловік, —
Щось шпигає, коле в бік... —

Лікар вислухав Кирила.
— Є здоров'я,— каже,— й сила.
Менше спіть у будяках —
Не колотиме в боках!..

Г. ПАВЛЕНКО.

ЗУБ ХИТРОСТІ

Мал. С. САМУМА

Деякі керівні працівники не знають по-справжньому сільського господарства і тому уникають зустрічей з колгоспниками й працівниками МТС.

Як товариш Верхогляденко вийшов із становища, в яке його поставили колгоспники своїми запитаннями про зелений конвеєр.

перцем по перах

КОЛИ КРИТИК НЕ ЗНАЙШОВ...

Газета «Вечірній Київ» (№ 74 (869) надрукувала статтю «П'єса і вистава». Це — рецензія на спектакль «Вибачайте, коли ласка» в Київському театрі ім. І. Франка. Її автор — театральний критик Йосип Кисельов.

Критичний аналіз спектаклю подано тут, що й казати, «глибоко» і «всебічно». Ось так:

«Каліберов **не знайшов** у Сергієнка глибокого розкриття»;

«Пічкуров у актора Г. Теслі **не знайшов** ще якихось (?) виразних зовнішніх і внутрішніх ознак»;

«Не знайшов театр (режисер С. Фомін) і вразливого (?) завершення вистави»;

«...Комедія А. Макайонка в театрі ім. І. Франка **не знайшла** свого вдумливого, яскравого сценічного втілення»;

«Багато влучних деталей **знайшов** Г. Нелідов для змалювання спритного крутія Моцкіна»;

«Актори (далі йде список імен. — **О. М.)** також без будь-яких творчих **знахідок** провели свої ролі»;

«Недосить **винахідливе** і художнє оформлення О. Бобровникова»...

Отже, ніхто нічого **не знайшов:** ні театр — «вразливого завершення» спектаклю, ні критик — «якихось виразних зовнішніх ознак» театральної рецензії.

Ба, ознаки є! Хіба ж це не критика:

«В п'єсі є дійові особи, **недостатньо** окреслені...»;

«Недосить винахідливо...»;

«Друга половина твору композиційно **не міцна...»;**

«Не точно також характеризує...»;

Справді, хіба бракує точності, конкретності чи глибини цим критичним зауваженням?! А хочете більшої точності, — ідіть і зміряйте, де «досить», а де «недосить», де «достатньо», а де «недостатньо». де «глибоко», а де «неглибоко», де «міцна» і «не міцна», де «точна» і «не точна»! Спробуйте зміряти!

Щоправда, у критика є й більш категоричні міркування, що, на його думку, ясні й без жодних обгрунтовань і ніяких вимірювань не потребують, — наприклад:

«...Нових рис у розкритті характеру жінки-колгоспниці артистка **не внесла»;**

«Нічим **не збагатила** епізодичну роль Наташі артистка»...

Яке всевладне у критика це «не», — жодної критичної оцінки без нього не існує!

«Не знайшов», **«не** внесла», **«не** збагатила», **«не** міцна», **«не** точна», **«не**достатньо», **«не**досить», — здається, критик без **«не»** не дихне!

Та це тільки здається. Критик дихає і без «не». Ось вам:

«Виконавець дотепно, **соковито дає відчути безпорадність...»**

«Варто **гостріше розвінчати безвольність...»**

«Треба тільки **наповнити поведінку** героя **глибшими внутрішніми переживаннями...»**

«...В образі відчувається **наскрізна ідея...»**

Чим не критика! Чим не мова! Чим не стиль!

Хіба після такої критики театрові не ясно, що робити?!

А коли і знайдеться хтось з артистів, що й після цього не зрозуміє, як йому «розвінчати безвольність», хай ще раз перечитає рецензію Йосипа Кисельова — тоді він уже напевно «соковито відчує безпорадність» і «наповнить поведінку... наскрізною ідеєю»!

О. МАЗУРКЕВИЧ.

КОМАР-РЕВІЗОР

(БАЙКА)

Комарик-ревізор неждано завітав
У той буфет, де торгувала Муха.
На стіл усівся й тонко продзижчав:
—Давай провірим справи, цокотухо...

Проворна Муха на одним крилі
Туди-сюди метнулась скоком-боком, —
З'явились страви різні на столі,
Пляшки й бокали з веселящим соком.

Комар ті соки цілий вечір ссе,
Під стіл злітає трохи відпочити
Й гуде до ранку:— Тут в порядку все,
Тут я не можу носа підточити...

Михайло ВЛАДИМОВ.

м. Миколаїв.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

За вказівкою американських хазяїв австралійський уряд організував грубу антирадянську провокацію.

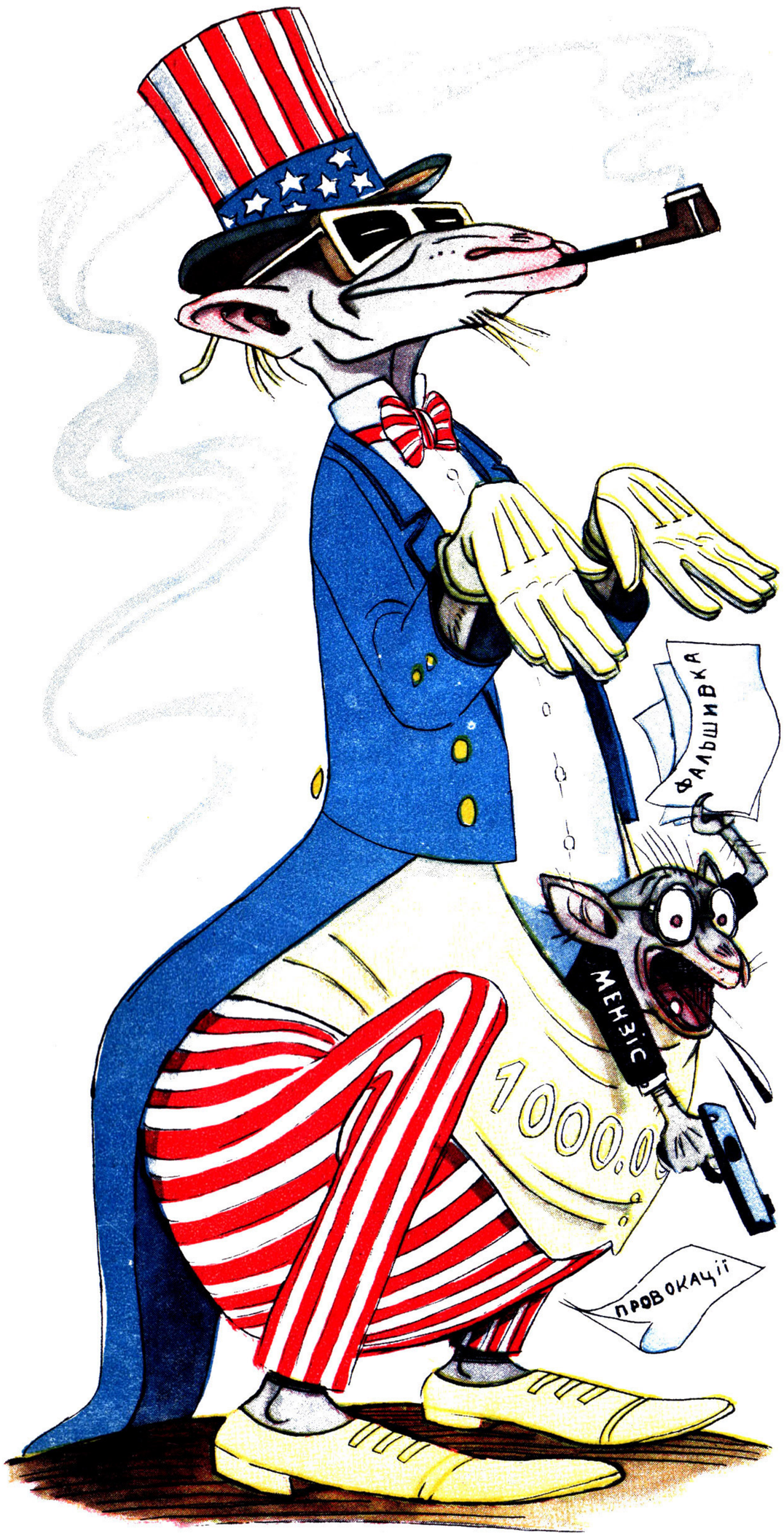

Нове австрало-американське сумчасте.

БЕЗ КОМЕНТАРІВ

ДІТИ ОБДУРЮЮТЬ МІНІСТРІВ. «Щоб скоріше винищити польових шкідників, британське міністерство сільського господарства вирішило платити за кожний хвіст убитої польової миші шилінг. Депутат - консерватор Вільямс скаржився в парламенті, що селянські діти відрубують мишам хвости, одержують гроші, а мишей відпускають, щоб вони далі плодилися»...

(«Таймс», Лондон).

НАЙЕФЕКТИВНІШИЙ ЗАХІД. «Американський конгрес приступив до обговорення заходів по усуненню господарської кризи. Першим серед цих заходів є закон про підвищення плати депутатам і сенаторам на сто процентів».

(«Нью-Йорк геральд трібюн»).

РАБ БОЖИЙ З ФБР. «Шеф федерального бюро розслідувань Едгар Гувер має велику бібліотеку. Більше за все він любить читати релігійну літературу. Він — член ради старійшин пресвітеріанського костьолу. Едгар Гувер не пропускає жодної недільної проповіді».

(«Ньюсуїк», США).

Х. ЧЕЛЕБОНОВ

ПОМ'ЯКШУЮЧІ ОБСТАВИНИ

Судове засідання тривало недовго. Після короткого допиту підсудний Роберт Ньюмен визнав себе винним: перебуваючи в товаристві, де були і негри, він вихопив ножа і вбив негра Джо Кенінгхема. Його визнання було підтверджене свідками.

Суд пішов на нараду. Голова суду Прюїт був незадоволений. Він спинився посеред кабінету, похмуро подивився на членів суду і сердито сказав:

— Сором, джентльмени, сором!..

— Треба ухвалити вирок, — озвався перший член суду. — Закон передбачає до тридцяти років ув'язнення.

— Дійсно, закон передбачає, — перебив його другий член суду. — Але прошу взяти до уваги, що Ньюмен — білий, а вбив чорного. Ухвалюючи вирок, ми повинні зважити на це.

Прюїт нервово походжав по кабінету і весь час буркотів:

— Сором, джентльмени, сором!..

— На мою думку, — сказав перший член суду,— Ньюмен не вчинив ніякого особливого злочину. Хіба вперше в нашому Грінвіллі убивають негрів? Такі вбивства трапляються в усіх американських штатах. Звичайно всі вони проходять безкарно. Чи варто довго спинятися на цьому?

— Правильно, — сказав другий член суду.

— Іноді навіть великі фабриканти та політики вітають і нагороджують убивць. Зрозуміло, коли б не було закону і громадської думки, Ньюмена можна було б виправдати. Але тепер його треба покарати.

Голова суду Прюїт спинився і суворо глянув на своїх колег.

— Джентльмени, — дзвінко прозвучав його голос, — я вимагаю суворо покарати вбивцю Ньюмена.

Обидва члени суду здивовано подивились на нього. Що він каже? Сувора кара за якогось негра? Чи не з'їхав Прюїт з глузду? Чи, може, хоче, щоб йому дали прочухана в комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності?

— Закон і справді передбачає до тридцяти років ув'язнення, але подумайте, містер Прюїт, незручно ж карати білу людину тільки за те, що вона вбила негра.

— Але ж це не може вважатися за злочин. Вбито негра, а не білу людину.

Прюїт сів у крісло і опустив голову.

— Ви мене не зрозуміли, джентльмени. Убивство негра, вчинене Ньюменом, я цілком виправдую. За це йому не загрожує ніяка кара. Проте, скажіть мені, чи можна пробачити Ньюмену, білому Роберту Ньюмену, те, що він був у товаристві з неграми? Ви розумієте, що це значить: біла людина в негритянському товаристві! Це сором. це ганьба не тільки для нашого міста, що має старі традиції в охороні чистоти й гідності білої раси. Це сором і ганьба для всього штату Південна Кароліна!

Коротке мовчання. Члени суду замислились. Так... Білий Ньюмен був у товаристві з неграми. Цього злочину не можна йому пробачити.

— Містер Прюїт,— підніс руку перший член суду,— я гадаю, що в цій справі ми маємо всі підстави взяти до уваги пом'якшуючі обставини. Дійсно, Ньюмен був у товаристві з неграми. Але ж потім він убив одного з них. Цим він до певної міри зменшив свою провину.

— Це справді пом'якшуючі обставини, — вигукнув другий член суду. — Для Ньюмена було б дуже погано, коли б він не вбив негра.

Незабаром суд повернувся до зали засідань. Підсудний Ньюмен чекав вироку.

Голова суду Прюїт розгорнув папку і високим голосом зачитав вирок: «Підсудний Роберт Ньюмен засуджується до двох років тюрми...»

— Два роки?! — вигукнув Ньюмен.

Прюїт лагідно посміхнувся йому:

— Суд ухвалив такий вирок, бо знайшов пом'якшуючі провину обставини. Але пам'ятайте, мій любий, що бог створив вас відмінним од негрів. Надалі обирайте лише товариство білих людей.

Убивця Роберт Ньюмен низько вклонився і обіцяв, що більше ніколи в житті не буватиме в товаристві з «огидними чорношкірими». Обіцянки не вбивати негрів він не дав. Її від нього і не вимагали.

Переклад з болгарської.
(«ЛИТЕРАТУРЕН ФРОНТ», Софія).

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ПСИХІАТРІЯ

В одному добірному американському товаристві модний психіатр читає лекцію про душевні хвороби. Після доповіді сенатор, що був серед гостей, питає психіатра:

— Скажіть, будь ласка, як ви виявляєте, що людина психічно ненормальна.

— А дуже просто, — відповідає психіатр. — Я задаю легке для людини з нормальним мисленням питання — і той, хто не може на нього відповісти, — ненормальний...

— Наприклад?

— Ну, приклад, скажімо, такий. Норвезький полярний дослідник Амундсен брав участь у сімох полярних експедиціях і загинув в одній із них. Чи не можете сказати, в якій по черзі експедиції він загинув?

Сенатор (після довгого роздуму): — Ну, на це питання і я не зміг би відповісти. Для американця не обов'язково знати долю якихось норвезьких дослідників.

З нашого ФОТОальбома

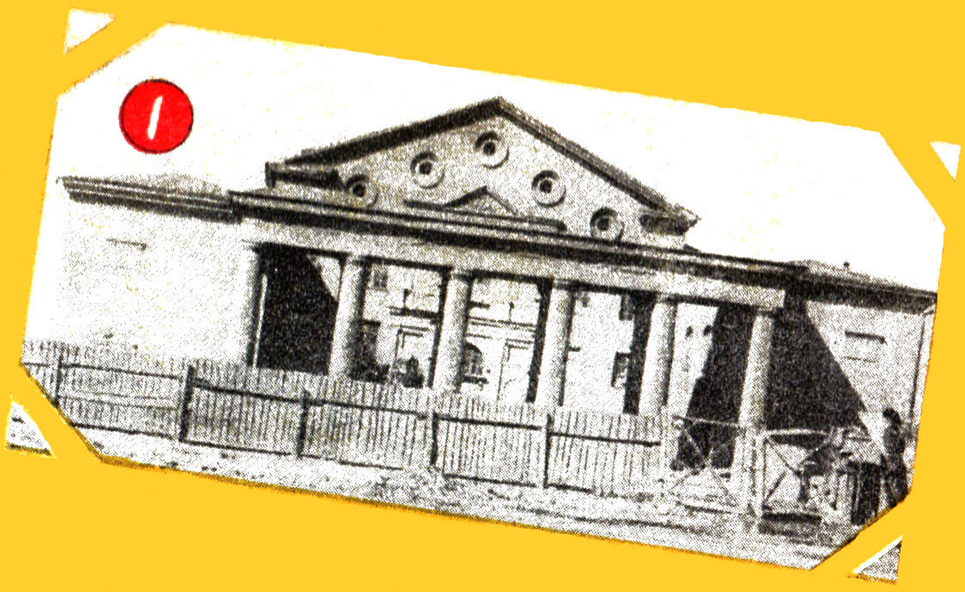

У нашому альбомі останнім часом зібралося чимало цікавих, дуже красномовних фотографій. Деякі з них варто подарувати тим, у чиїй пам'яті вони могли б воскресити давно забуте і навіть загублене.

1 Про цей будинок донецькі поети вже й вірші складали:

«Стоїть він край лісу та й думку гадає: чому мене й досі ніхто не кінчає?!»

Коли ці вірші перекласти на невіршовану мову, то вийде така картина. У селищі ясинуватських машинобудівників ще в 1949 році почалося будівництво Палацу культури, яке мало закінчитись у 1951 році. На календарі вже червень 1954 року, а недобудований Палац культури все ще «стоїть край лісу та й думку гадає»: доки начальник будівельної дільниці № 10 тресту «Сталінпромбуд» т. Чоботарьов і начальник відділу капітального будівництва машзаводу т. Гольцман будуть водити за ніс ясинуватських машинобудівників? Доки вони будуть «морозити» 4 мільйони карбованців, асигнованих на будівництво?

Видно, це такі будівельники, що їх ніяка поезія не проймає. Нехай це фото нагадає їм про те, що крім поезії існує ще й проза — суха, ділова і, часом, дуже сувора!

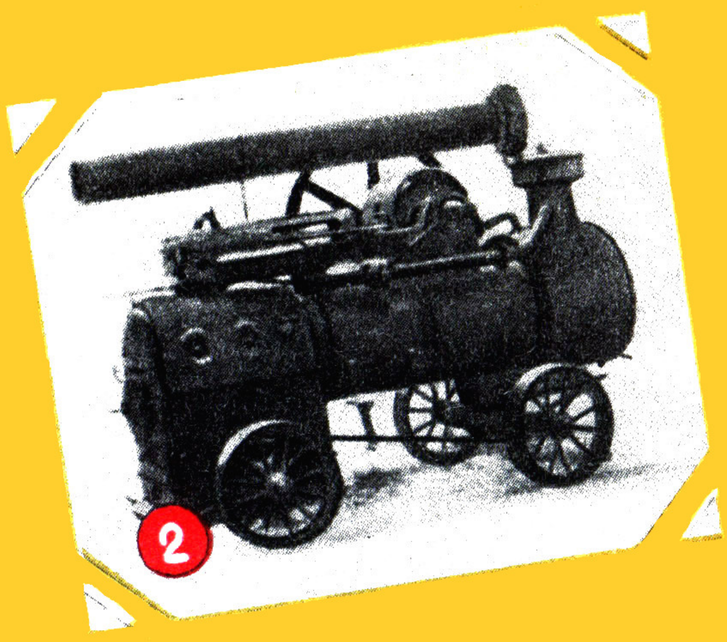

2 Два роки вже стоїть серед райцентра Драбове (Черкаська область) двигун, якого ви бачите на фото. Придбано його для місцевої електростанції. Районні керівники «двинули» за нього біля 40 тисяч карбованців та й склали руки. «Треба побудувати для нього приміщення!» — вигукують вони на засіданнях. — «Дайте грошей на будівництво приміщення» — пишуть вони в усі інстанції.

Гуде вітер у трубі двигуна — і користі з його гудіння не більше, ніж від тих вигуків і писанини. Даруючи це фото голові виконкому Драбівської райради т. Снігуренкові, хочеться написати на ньому коротко і просто: «Пам'ятайте і не забувайте, що з пустого шуму не буває струму!»

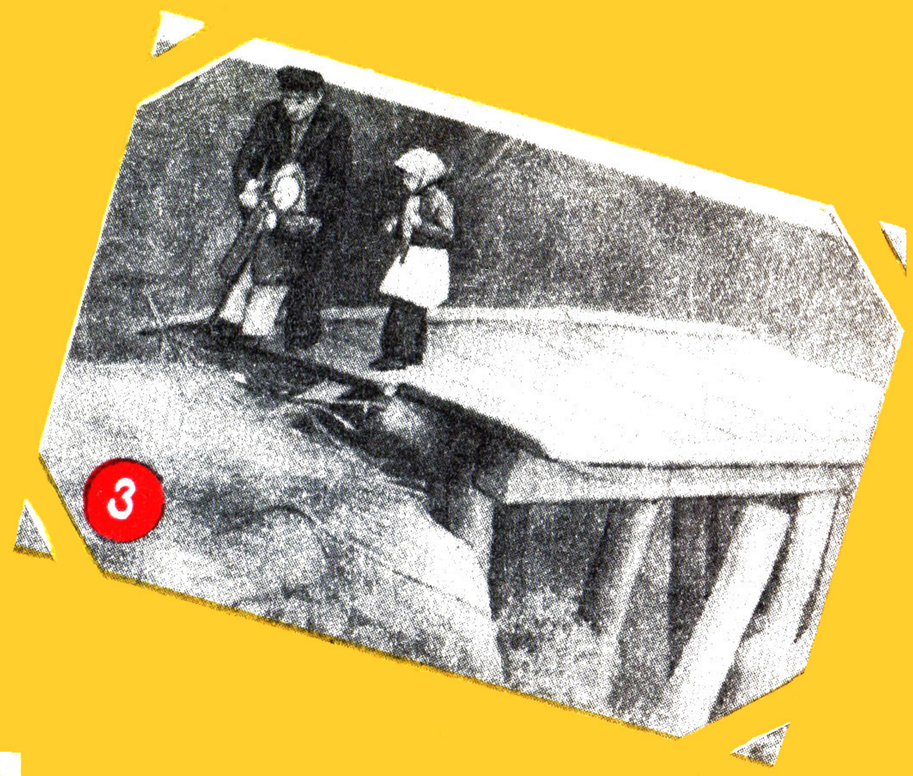

3 Дбайливі люди відкривають для дітей дитячі ясла, садки, влаштовують дитячі майданчики, веселі каруселі, гойдалки, гірки. І в Обухові на Київщині є дитячі садки та майданчики. Але в тамтешній сільраді знайшлися дяді, які влаштували для дітей ще й оригінальну розвагу — стрибки й перескоки на дірявому містку. На фото ви бачите місток. На містку — дітей, які йдуть у дитячий садок. Тут дітям щодня доводиться стрибати через глибоку яму, ризикуючи своїми молодими носами. Підростаюче покоління б'є тут лоби, обдирає коліна, а голові сільради т. Скляру і за вухом не свербить. Він заявляє, що ремонтувати місток — це не його діло.

Доросла, керівна людина, а міркує, як дитина!

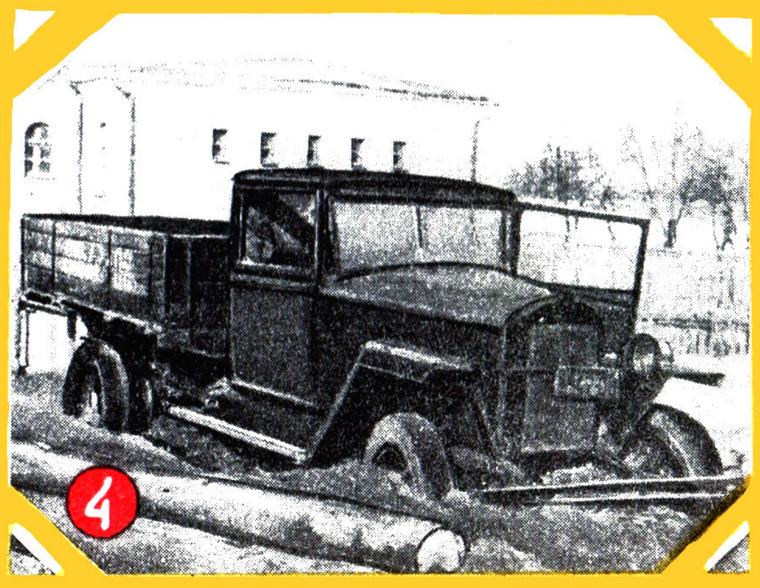

4 Всякі бувають ротозії. Одні гублять печатки. другі — документи, треті — цілі портфелі з документами. Але всі вони бліднуть перед директором Харківського інституту «Південдіпроруда» т. Грищуком. Цей примудрився загубити цілу автомашину. Три роки тому шофер інституту покинув у селищі Яма, Сталінської області, півторатонку № УЩ 47-08. Тоді ця машина потребувала незначного ремонту. Тепер вона вже нічого не потребує. Несправних деталей у машині немає: їх разом із справними за три роки розтягли і розікрали.

Хай же полюбується байдужий до державного добра директор інституту цим фото. Це єдине, що зосталося від машини...

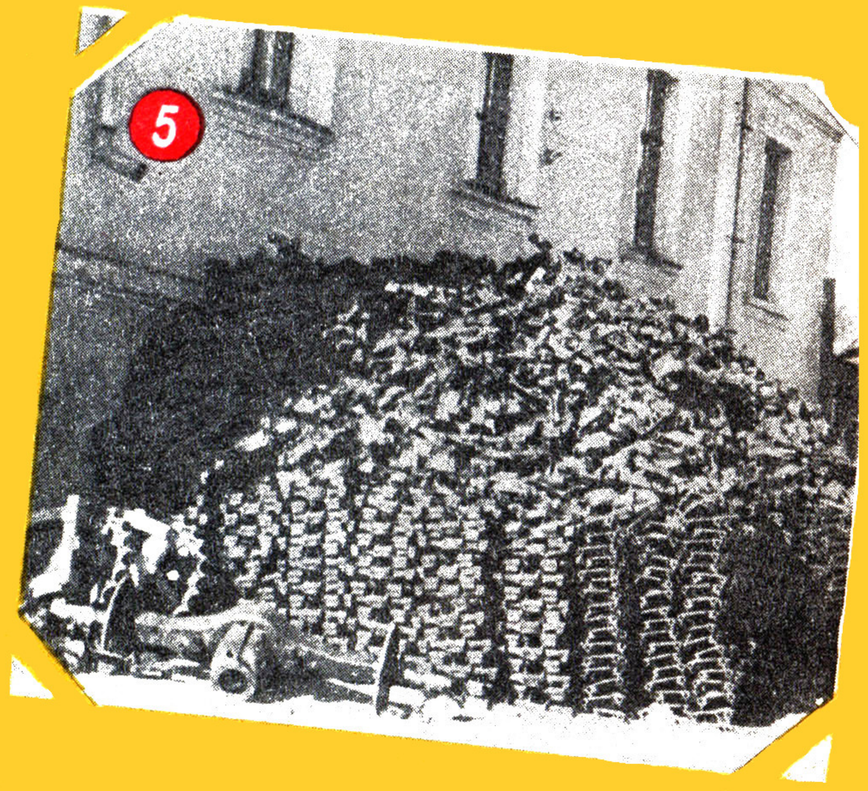

5 Недавно керуючий Білоцерківським міжрайонним відділенням «Головмашзбуту» Роман Григорович Сусленко побив усі міські рекорди у змаганнях з стрибків у висоту. Його спортивний успіх дуже здивував земляків.

— Де, — питають, — він тренувався? Звідки він такої спритності набрався?

Фото, яке ми тут умішуємо, відповідає на всі ці запитання. На ньому ви бачите звалену просто неба біля складу «Головмашзбуту», в центрі Білої Церкви, гору запчастин до різних сільськогосподарських машин. Кожному видно, що людині, яка повинна розподіляти запчастини, треба не раз і не двічі на день брати цю висоту, щоб знайти потрібну деталь. От де удосконалив свою майстерність білоцерківський рекордсмен, от де народився його рекорд!!

Ми дуже раді, що керуючий досяг таких видатних спортивних успіхів. Спорт, як відомо, — запорука здоров'я. У здоровому тілі, кажуть, — здоровий дух. І ми певні, що в Романа Григоровича Сусленка вистачить здорового духу для переміщення цих деталей у більш надійну схованку.

6 Правду казав Козьма Прутков: «Коли на клітці слона прочитаєш напис: «буйвол»,— не вір очам своїм». Та виявляється, що цей афоризм не на всі випадки життя поширюється. Коли вам, шановний читачу, доведеться побувати на станції Баглій (Сталінська залізниця) і прочитати на зображеному тут сараї горду вивіску «Бакалійний магазин № 6 ВРП НОД-І»,— вірте очам своїм. Це — справді магазин. Поганий, запущений, але все ж таки магазин.

Начальник ВРП НОД-І т. Підосинников жодного разу не бував на станції Баглій, не бачив цієї крамниці. Бо де ж таки видано, щоб такий високий начальник зволив залазити у таку низьку повітку!

РЕЙД ПО ПИВНИХ

На території шахти 17—17-біс тресту «Сталінвугілля» (Донбас) скупчено 7 пивних крамничок. Але й це, як видно, — мала втіха для начальника відділу робітничого постачання тресту т. Кузнецова. З його благословення ще й буфет Будинку культури перетворено на пивну. (З листа до редакції).

Кажуть люди, на шахту недавно
Приїздив начпостач Кузнецов.
Щоб узнать, чи торгують тут
справно,
Сім пивних за півдня обійшов.

І підлеглим сказав своїм:
— Братця!
Це ж безладдя! Ганьба нам усім!
Якщо шахта — 17—17,
То чому ж тут пивних лише сім?
Я всіх сил докладу, щоб було
І пивних тут подвійне число!!

П. ГАЙ.

ДОВГИЙ ЛИСТОПАД

У БЕРЕЗНІ минулого року директор хмелерадгоспу «Пасічна» т. Лятавський задумав землевпорядкувати ввірений йому радгосп. Це й привело необачного директора до листування з головним землевпорядником Хмельницької області т. Кублі.

Директор радгоспу в цьому листуванні виявився чоловіком суто прозаїчним. У кожному своєму листі писав сухо і офіціально: договір ми з вами склали, виконуйте, діло не жде. Зате т. Кублі не обмежується офіціальними відписками. 28 березня минулого року землевпорядник надіслав директорові просто-таки інтимну відповідь. І по батькові його повеличав, і враженнями від поїздки в Ужгород поділився. Лише наприкінці листа повідомив, що 21—25 квітня приїде в радгосп кінчати роботу.

Черствий Лятавський, не дочекавшись приїзду Кублі, в липні послав свого представника за планом. Зичливий землевпорядник написав йому записочку:

«Шановний Анатолію Васильовичу!

В даний час діло знаходиться на розгляді і буде остаточно готове 20 липня 1953 року».

Не одержав Лятавський плану в обіцяний строк і знову написав листа. Кублі знову в ліричній записці пообіцяв, що до 1 листопада план буде готовий.

Не прислав землевпорядник плану 1 листопада, зате на початку холодного грудня прислав теплу-теплу записочку. Передав привіт дружині та ще й співробітникам і пообіцяв протягом грудня прислати план...

Минула зима, настала весна, ось і літо 1954 р. А листування триває...

ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Яким телефоном він розмовляє з начальством?

КОНІ НЕ ВИННІ

— Хотів би я порадитися з вами...—
Звернувсь до продавця один громадянин.—
Я, бачте, доглядаю за волами.
Чи в вас нема брошур про догляд цих
тварин? —
Той із полиці книгу дістає
«Хіба ревуть воли, як ясла повні».
— А, може, вас цікавлять іще й коні? —
«Коні не винні» ось, будь ласка, є!

Ні коні, звісно, ні воли не винні,
Що продавець такий у магазині!

О. САЄНКО.

м. Ізюм,
Харківської області.

«Я придбав туфлі виробництва Львівської взуттєвої фабрики. На сьомий день у них відстали підошви». (З листа до редакції).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

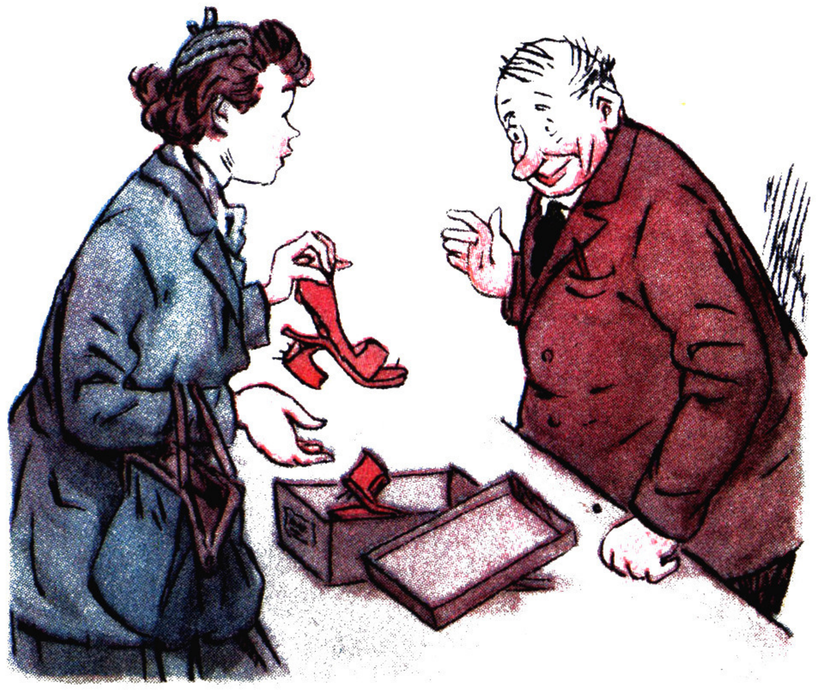

— Я вчора придбала туфлі вашої фабрики, а сьогодні вже відлетіли каблуки!.

— Вибачте, громадянко, тут якесь непорозуміння. У наших туфлях спочатку одлітає підошва.

ГРИМАСИ МОДИ

ПОКЛОННИКАМ моди обновки дістаються нелегко. Поки оббігають всі крамниці, поки переглянуть та перемацають всі матеріали,— ноги підламуються і в очах рябіє. Правда, ногам і очам можна раду дати, але коли в голові замакітриться,— ото вже біда.

Біда при гонитві за модою спіткала прокурора Скалатського району, Тернопільської області, Миколу Аркадійовича Штирнера. Шукав-шукав він матеріалу дружині на плаття,— такого, щоб був і до очей, і до плечей, та й заїхав аж у село Криве... І там уздрів підходящий крам.

О, лукава доле! Упав крам ув очі т. Штирнерові саме в ту мить, як допродували останній метр. І запаморочилася йому голова.

— Я ж,— подумав він,— не просто покупець, а районний прокурор...

По цій здогадці приступив т. Штирнер до голови сільського споживчого товариства з допитом: такий і такий матеріал, питає, одержували?

— Одержував,— каже голова,— і розподілив поміж крамницями, нехай розпродують та план виконують.

Тут прокурор як гримне на голову:

— Марш зараз же по селах, поки не розпродали, і достав мені відріз на плаття, а то я тобі...

Он, до чого бісова мода прокурора довела!

УПОВСОБІЗАГ

ЩОСЬ уночі на фермі рохнуло — то була свиня. Потім заверещало і впало — то свиню закололи. Потім зашуміло, закуріло, загуло по шляху від Журівки до села Суворове. То заступник Тилігуло-Березанського (на Миколаївщині) райуповмінзагу Одинокий повіз на базар свиню, щойно придбану в колгоспі ім. Молотова.

Придбав він її за спасибі колишньому голові колгоспу і теперішньому завгоспу Бідняжевському. Важила свиня 240 кілограмів, а Одинокий заплатив тільки за 187 кілограмів. І не по ціні, визначеній зборами, а значно дешевше.

Гадаєте, що так ця справа Одинокому і зійшла з рук? Ні!

Стало про це відомо і міліції, і райпрокуророві т. Грабовському, і секретареві райкому партії т. Костюку. І всі дружно зійшлися на тому, що треба справу... «взяти до відома».

От як у Тилігуло-Березанці покарали порушника Статуту і спекулянта Одинокого!

А чому його так суворо покарали?

Чи не тому, часом, що в своїх діях він не одинокий?

Чудеса в решеті

Завідуюча Херсонським обласним відділом профілактичної дезинфекції при облсанінспекції т. Зільбершер розіслала районним відділам такого циркуляра:

«При чергових дезобробках на об'єктах (оформлених договорами) необхідно дезинфекторам перевіряти, чи немає зимуючих мух (за водопровідними трубами, батареями, в плінтусах і т. д.): в даному приміщенні наявні зимуючі мухи спалювати Про кількість спалених мух дезинфектор доповідає кожні 9 днів Вам. Ви підсумовуєте ці зведення і присилаєте в облпрофдезвідділ щодекадно».

Немає сумніву, що мухам після такої кремації та щодекадних зведень не поздоровиться!

Задачі та головоломки

Задача № 1.

Є в райцентрі Кам'янка, Черкаської області, баня. Довгий час у ній містилася шевська майстерня, потім — склади різних районних установ, а тепер її перетворили на філію Палати мір і вагів.

Підрахувати: скільки ще утече води, поки в Кам'янці з бані зроблять баню?

Задача № 2.

Посаду начальника Мізоцького (на Ровенщині) будівельно-монтажного управління обіймає Волков. На посаді лаборанта польової лабораторії числиться його дружина Волкова. За 3 роки вона була на роботі 3 рази, але зарплату — 640 крб. — щомісяця одержує регулярно. Посаду головного інженера управління обіймає Савич. На посаді інженера виробничо-технічного відділу числиться його дружина Савич. На роботу вона з'являється, коли їй забажається, але одержати зарплату — 1056 крб. на місяць — ніколи не запізниться.

Скільки коштує ця сімейственість і як її вивести?

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ПОШТА ПЕРЦЯ

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Уповноважений пункту сільгоспбанку Сергієнко досить дивно розуміє свою роль. Замість того, щоб бувати безпосередньо в колгоспах і контролювати, як там використовуються банківські кредити, він розсилає нам такі грізні ультиматуми:

ПРАВЛЕНИЮ КОЛХОЗА им. Калинина М. Бурова.

МФ—СССР
Сельхозбанк СССР
УПОЛНОМОЧЕННЫЙ
по
ШИШАКСКОМУ
РАЙОНУ
Полтавской области
19 апреля 1954
№ 15

С получением настоящего письма требуем представить немедленно отчет форму № 3-об использовании полученных ссуд на капвложения в 1954 году и в дальнейшем представляйте без напоминаний, в случай в дальнейшем будут повторятся не своевременное представление отчета будут приняты соответствующие меры наказания.

Отчет представить не поже к 23 апредя сего года.

Бланки отчета прилагаем 2- экземпляра.

У полномоченный пункта Сельхозбанка. СЕРГИЕНКО.

Стережіться Сергієнка, товариші!

ГОЛУБИЦЬКИЙ,
голова колгоспу ім. Калініна.

Гоголівський район,
Полтавської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти чув коли-небудь про озимі шафи? Якщо ні, звернися за консультацією до завідуючого Плужнянським районним відділом народної освіти (Хмельницька область) т. Майбороди.

Суть цієї культури полягає ось у чому. Восени минулого року для шкіл району прибув вагон шаф. Частину їх т. Майборода завіз куди слід, а частину вирішив посіяти на подвір'ї редакції газети «Соціалістичне село», в сусідньому Ізяславському районі.

Настала зима. Покрилися 17 шаф сніговою покрівлею, гуляли над ними зимові віхоли.

Потім настала весна. Кропилися ті шафи весінніми дощами, пеклися на пекучому сонці, обвівалися вологими вітрами.

А т. Майбороди все немає. Сповісти йому, Перче, що озимі шафи вже цілком «дозріли»: у них повідпадали двері, поіржавіли замки, погнила фанера. Нехай т. Майборода не гається і приїжджає жати те, що посіяв.

Л. ОСЬМАК.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Знав би ти, який у нас директор МТС т. Шило. Ну, просто тобі душа-чоловік!

Якось навесні, коли розмило дороги, довелося нам вивантажити прямо в полі штабель дощок, призначених для будівництва колгоспної лісопилки. Прочув про це т. Шило і зразу ж прибув з машиною на допомогу. Навантажив наші дошки на машину і повіз їх прямо... до себе в МТС.

Тільки ми їх і бачили...

Отакий у нас, у Долині, директор МТС — чуйний до потреб колгоспів, швидкий на допомогу, добрий, ласкавий.

Жаль тільки, що слова у нього ласкаві, а думки — лукаві.

А. ІВАНОВ.

Колгосп ім. Л. Українки,
Долинського району,
Станіславської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ще колись у старовину, коли сватали дівчину, старости просили пити:

— Ходи, дівчино, до води, побачимо твоєї ходи.

Це для того, щоб побачити: проворна молода чи ні.

Голова нашого колгоспу Григорій Васильович Титков дуже закоханий у старовину і так примовляє дояркам, коли ті за кілометр воду на ферму носять.

А як почнуть Титкові люди докоряти за те, що від 1950 року лежить без діла устаткування для автопоїлок, він дуже гнівається і каже:

— А що б ви тоді говорили, коли б автопоїлок зовсім не було?

Яких, Перче, старостів треба прислати до Титкова, щоб він став проворнішим?

В. АФИНДУЛОВ.

Чернігівський район, Запорізької області.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

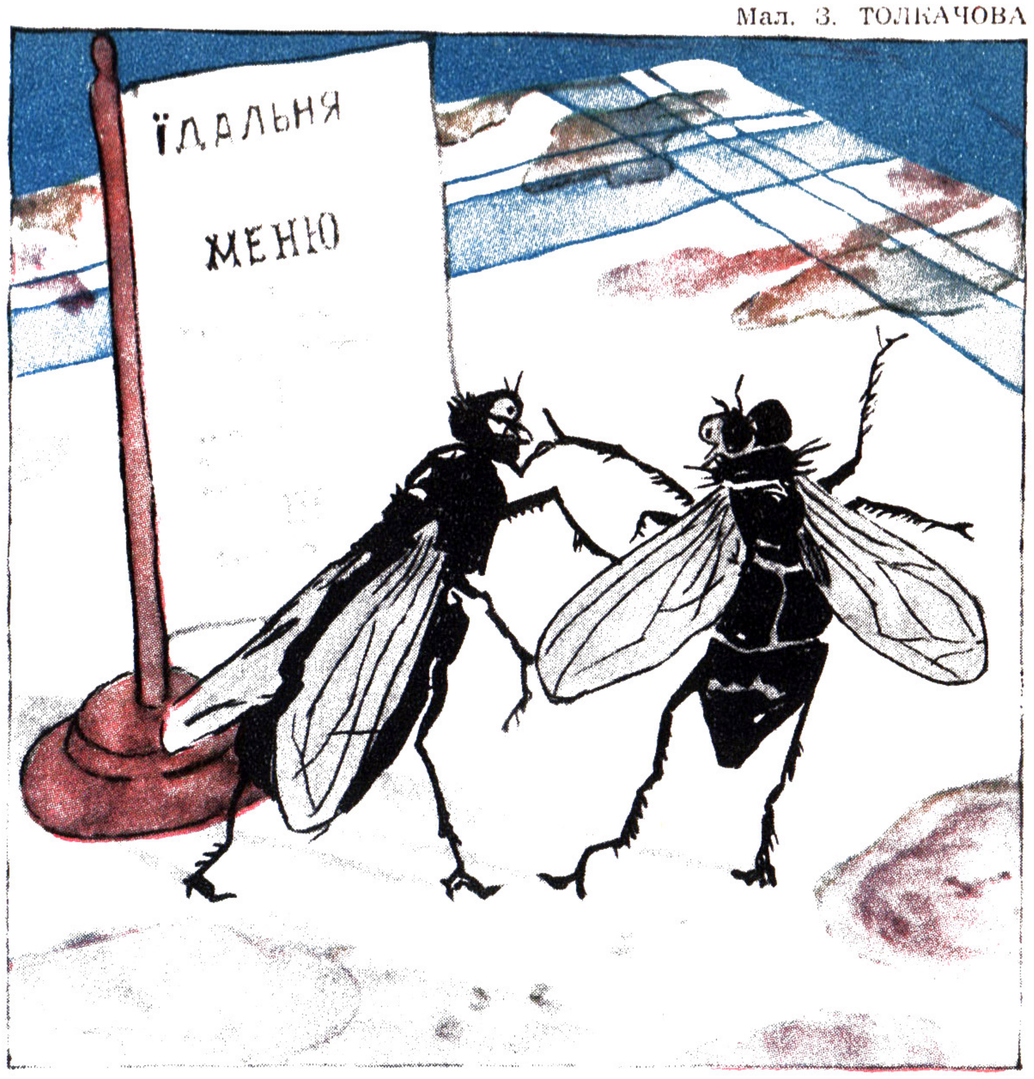

— Ну й добряга наш завідуючий їдальнею: навіть мухи не скривдить.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Був на Степанівському цукрокомбінаті хороший стадіон. Вийшов якось весною на той стадіон директор комбінату Климов. Подивився він навколо себе, покопирсав поле носком черевика, а потім як гукне:

— Ану, сходьтеся, хто силу має та мене поважає!

Зійшлися: і головний агроном Литвинов, і голова заекому Росохацький, і ще багато охочих. Та як взялися,— де й дівся той стадіон: картоплю та гарбузи на ньому посадили.

Наш районний Перець критикував за це керівників заводу, але вони тільки носом покрутили і нічого не зробили.

Навчи їх, Перче, відрізняти футбольне поле від городу, а м'яч — від гарбуза!

ФІЗКУЛЬТУРНИКИ.

Сумська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Друкарня Київського педінституту випустила 200.000 бракованих учнівських білетів. Про це писалося в замітці «Ок в асі», надрукованій у № 2 «Перця». Як повідомило Міністерство освіти УРСР, за випуск бракованих учнівських білетів на головного винуватця — завідуючого учбово-виробничою майстернею т. Окса — накладено суворе адміністративне стягнення. Браковані учнівські білети з користування вилучені.

★ Про непорядки на приміській залізничній дільниці Київ — Тетерів писалося у фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому начальникові пасажирського відділу Київського відділку Південно-Західної залізниці т. Рибакову М. П. («Перець» № 4). Як повідомило редакцію управління залізниці, факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Для поліпшення приміського сполучення на лінії Київ—Тетерів виділено додаткові поїзди. Вжито заходів до поліпшення обслуживання пасажирів.

★ Про порочний стиль роботи керівників колгоспу імені Чапаєва, Кам'янсько-Дніпровського району, Запорізької області, розповідалося у фейлетоні «Щупленький мільйон», надрукованому в № 5 журналу. Бюро Кам'янсько-Дніпровського райкому КП України визнало критику правильною. Вжито конкретних заходів до поліпшення господарської діяльності правління колгоспу.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні, «Ех, яблучко!» писалося про непорядки на Болехівській автобазі (Станіславська область).

Як повідомило редакцію управління автомобільного транспорту Міністерства радгоспів УРСР, за порушення фінансової дисципліни виконуючому обов'язки директора автобази т. Головкові оголошено сувору догану з попередженням, старшого бухгалтера автобази Рудакова з роботи знято.

★ Голова колгоспу імені Ворошилова (Зачепилівський район на Харківщині) Петренко порушував Статут с.-г. артілі. Колгоспники написали про це до Перця. Як повідомив редакцію Зачепилівський райком партії, факти, зазначені в листі, ствердились. Бюро райкому виключило Петренка з партії.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (286) (на украинском языке). Підписано до друку 27.V 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 02983. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1723. Тираж 125.000 прим.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Картинна галерея перця

Оригінал.

ПОРТРЕТ

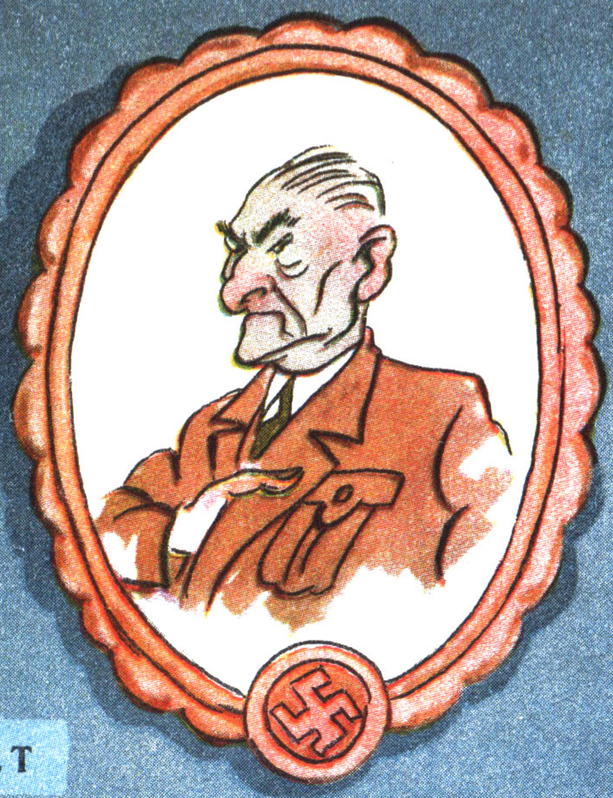

Копія.

Портрет прем'єр-міністра.
(Японська мініатюра).

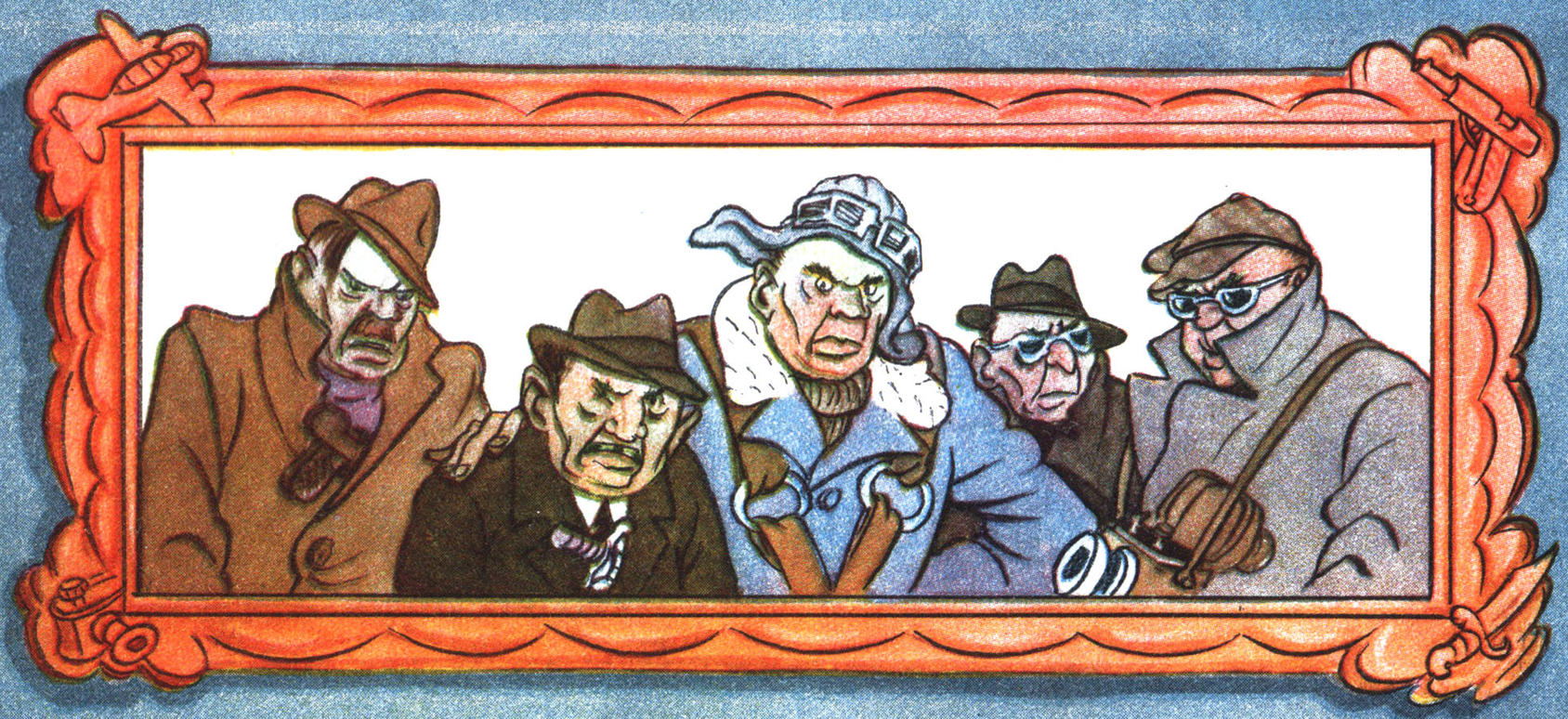

Шпигунсько-груповий портрет (американська школа XX сторіччя).

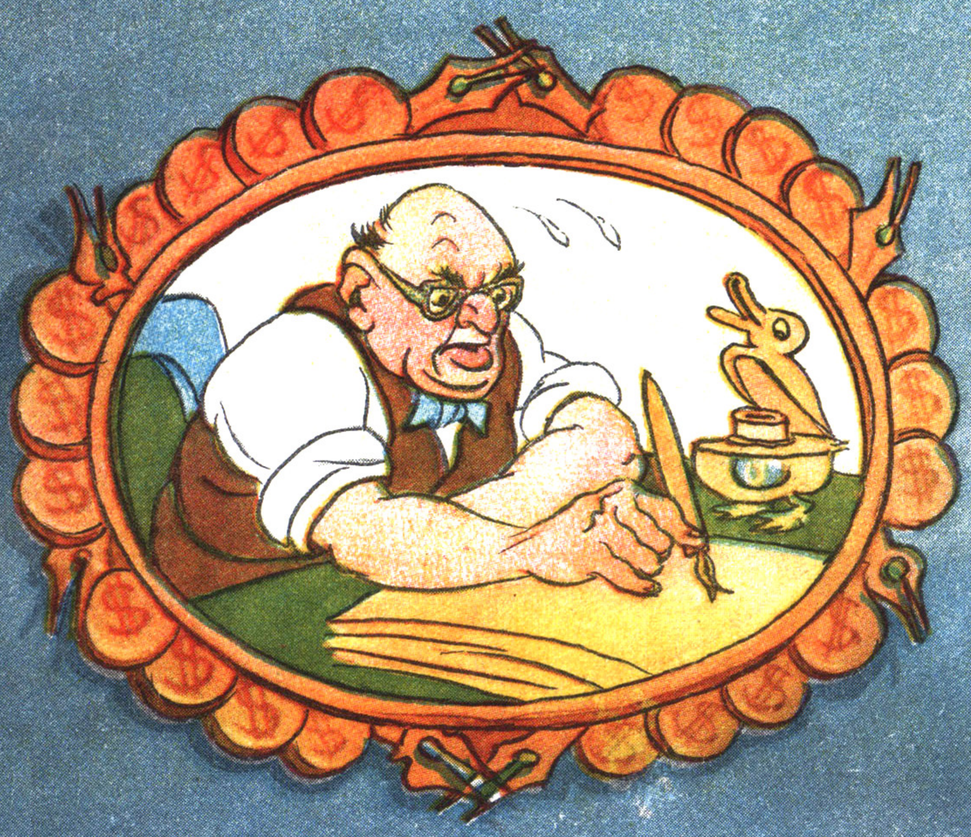

Портрет буржуазного журналіста.
(Куплений Уолл-стрітом).

Стінний розпис.
(Робота західноєвропейських патріотів).